

Sed de mal: Un traveling històric

Toni Roca

El que és normal i prudent és descarregar tota l'essència, tota l'espectacularitat i jocs d'artifici d'un film a les seqüències finals amb l'objectiu de deixar l'espectador sol i desolat a la seva butaca sense remei per evadir-se. Llavors, arriba el mot, the end, i tot es clausura. El cinèfil surt feliç a l'exterior i el director, al cap i a la fi, un graduador de clímax, també mostra la seva felicitat. A canvi, el que és menys recomanable és fer perfectament el contrari, obrir una pel·lícula, per exemple, amb un terratrèmol, una explosió grandiosa o una batalla naval amb tots els elements de la naturalesa desfets.

Orson Welles (un mestre, és clar) a *Sed de mal*, una de les seves millors pel·lícules d'una curta biografia, fa perfectament el contrari. A penes liquidats sobreimpresos els títols de crèdit, l'autor de *Campa-*

nadas a medianoche, com aquell que diu, agafa el toro per les banyes, greixades i netes les màquines de filmar, oberta la mirada, clar l'esperit de l'ànima, tal i com volia i desitjava Orson Welles, s'inicia un dels més bells, rotunds, fermes travellings de tota la història del cinema. Welles comença la casa pel terrat. Això, lògicament, només ho pot fer un mestre del llenguatge, del muntatge i cinematogràfic, de la narrativa mantinguda forta i a pols al llarg dels noranta minuts que arriben després. Si un temps, es digué, a l'estil Rosellini, que un traveling era una qüestió moral, aquí podem dir que el traveling, aquest traveling que obre *Sed de mal*, és tot un desenvolupament estètic d'una bellesa harmònica i harmoniosa, precisa, exacta, rica i poderosa. Crea el clima perfecte en el moment perfecte. El que passa és que el que ve a continuació encara és millor. Per

això, la cinta és una obra mestra. La càmera ràpida, nerviosa, però sempre controlada s'aferra a l'exterior de places i carrers (frontera entre Mèxic i els Estats Units) d'una forma literal, es belluga com una papallona entre la gent diversa que creua la ciutat fronterera, segueix i persegueix dos dels protagonistes principals, Charlton Heston i Janet Leigh, no els deixa ni un sol moment, fins que arriba de forma inesperada l'esclat d'una bomba ubicada a l'interior d'un cotxe que abans hem vist passar. A partir d'aquí un altre director naufragaria, com un Tom Hanks qualsevol. Orson Welles, no. Orson Welles després d'oferir-nos una lliçó de cinema impressionant, un exercici didàctic i pedagògic perfecte, continua al mateix ritme. Impertorbable i serè. Un principi d'història genial. A l'estil i a l'alçada del seu director. ■

